

Arrest

**nr. 337 456 van 10 december 2025
in de zaak RvV X / II**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 juni 2025 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij komt op 9 oktober 2023 aan in België en dient op 10 oktober 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 28 april 2025 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pasjtoen origine te zijn. U bent afkomstig van Jalalabad, provincie Nangarhar.

Sinds december 2008 was u werkzaam bij de Afghaanse grenspolitie. Uw taak was om mensen te fouilleren en hun bagage te doorzoeken aan de Thorkam grensovergang. U werkte en verbleef op checkpoint twee. In 2013-2014 hield u taliban tegen, die een pistool en gevaarlijke zaken mee hadden. Later werden deze talibanleden gearresteerd door de bevoegde diensten.

In 2015 werd u tweemaal telefonisch bedreigd door de taliban naar aanleiding van het feit dat u de taliban had tegengehouden.

In 2016 raakte u met uw collega's betrokken in schermutselingen aan de grens, nadat Pakistan een grensdoor installeerde.

In de herfst van 2017 werd u onderweg van uw werk naar huis in een hinderlaag gelokt en beschoten, u kon ontkomen.

In november 2018 deed u de umra (kleine bedevaart).

Op 14/08/2021 ging u naar huis omdat het uw beurt was om vakantie te nemen. Op de tweede dag van uw vakantie vond de machtsovername plaats.

U vluchtte het land uit op 18/08/2021, samen met uw gezin. U kwam aan in Iran op 23/08/2021 en verbleef er anderhalf jaar. Uw bedoeling was naar Turkije te gaan, wat u uiteindelijk ook lukte. Uw gezin werd sinds 2023 echter vanuit Iran teruggestuurd naar Afghanistan en verblijft momenteel in Kaboel, bij uw neef.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden gedood door de taliban omwille van uw job bij de Afghaanse grenspolitie.

Ter ondersteuning van uw identiteit en/of uw asielmotieven legde u volgende documenten neer: uw taskara (kopie); uw rijbewijs (origineel gezien); twee opleidingscertificaten (origineel gezien); uw ontslagboekje (kopie); foto's van uzelf op het werk (kopieën); een foto van uzelf met de minister van binnenlandse zaken (kopie) en een screenshot d.d. 07/05/2015 van een post met deze foto (kopie); een screenshot van een post d.d. 24/11/2018 van een foto van uzelf tijdens uw kleine bedevaart (kopie); een screenshot van een post d.d. 12/02/2017 van een foto van uzelf in uniform (kopie); de link naar uw Facebookprofiel en TikTok profiel.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U stelt te vrezen gedood te worden bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van de job die u uitoefende als lid van de grenspolitie aan de Torkham grenspost (CGVS 1, p. 20). Uw vrees wordt mede gevoed door een foto die van u werd gepost op Facebook in 2014 waarop u met de toenmalige minister van binnenlandse zaken te zien bent, wat uw banden met de overheid in de verf zet (CGVS 2, p. 17-18-19). Uw verklaringen hieromtrent overtuigen echter niet.

Uw verklaringen over uw tewerkstelling bij de grenspolitie aan de Torkham grenspost in de periode van 2016 en tot aan de machtsovername kunnen geheel niet overtuigen. Aldus wordt uw relaas over uw rechtstreekse vluchtaanleiding uit Afghanistan volkomen ondergraven.

- Uw relaas aangaande de veiligheidsomstandigheden op de Torkham grenspost in de periode 2016-2021 mist aan coherentie. Dit noopt ertoe uw beweringen omtrent uw recente tewerkstelling niet zonder meer te geloven, aangezien kan verwacht worden dat u hierover sluitende en correcte verklaringen aflegt.

- Gepolst naar sluitingen van de grenspost beweert u dat er geen sluitingen waren in de periode tussen 2016 en uw vertrek (CGVS 2, p. 4). Op basis van de beschikbare informatie blijkt dit echter niet te kloppen, de Torkham grenspost sloot tussen 2016 en 2021 meermaals. Zo bijvoorbeeld in 2020.
- Pas wanneer u geconfronteerd wordt met deze sluiting in 2020 haalt u een schietpartij aan, maar u beweert dat er geen andere sluitingen waren (CGVS 2, p. 5).
- Vervolgens vult u aan, er was een protest in 2019 of 2020 (CGVS 2, p. 5).
- U verklaart dat de reden van voornoemd protest een kwestie rond de import van illegale dingen in Pakistan is (CGVS 2, p. 5). Later voegt u toe dat in juli - september 2020 op de dag van het protest een zelfmoordaanslag plaatsvond in Dakha - u denkt dat hij gepleegd werd door Daesh (CGVS 2, p. 8-9). Maar eigenlijk ging het protest in juli 2020 om een piek in diefstallen en een groeiend gevoel van onveiligheid bij de transporteurs sinds de lokale politie zich van de grens had teruggetrokken in juni 2020.
- Andermaal gevraagd of er buiten de twee net opgenoemde momenten nog keren waren dat de grenspost sloot, haalt u aan dat het soms gebeurde voor belangrijke politici, maar noemt u geen verdere voorbeelden (CGVS 2, p. 5). Nochtans sloot Pakistan de grenspost ook in februari 2017, gedurende 32 dagen, ten gevolge van een zelfmoordaanslag in Pakistan (Sehwan suicide bombing). Dit zorgde voor chaos aan de grensovergang, waar lange rijen vrachtwagens stonden. Geconfronteerd met deze sluiting, oppert u dat u misschien net vijf dagen op vakantie was en u het daarom niet weet (CGVS 2, p. 5). Het is

- in alle redelijkheid niet aannemelijk dat u er geen enkele weet van zou hebben dat uw grenspost 32 dagen lang gesloten werd omdat u vijf dagen naar huis was.*
- *Verder valt op dat u zelf geen sluitingen aanhaalde van de grenspost tijdens de covid-pandemie. Hiermee geconfronteerd, reageert u dat de poort nooit permanent of officieel sloot, hooguit voor enkele uren (CGVS 2, p. 6). Dit is echter niet het geval, de Torkham grenspost sloot omwille van de covid-pandemie immers meerdere keren, zo sloot de grens in maart 2020 en heropende voor vier dagen in april 2020, alsook in de periode van juni tot augustus 2020 was de grens slechts op bepaalde momenten geopend. Ook in mei 2021 sloot Pakistan de grensovergang voor Afghaanse voetgangers. De grens sloot andermaal bij een volgend covid-piek in juli 2021. Dat u deze ingrijpende sluitingen niet meldt, is zeer opvallend. Bovendien volgens u werden alle burgers met een coronatest gelijk behandeld aan de grenspost tijdens corona (CGVS 2, p. 6), wat evenmin klopt, aangezien uit informatie blijkt dat er aangepaste protocollen bestonden voor onder meer Afghaanse studenten die in Pakistan studeerden.*
 - *Vervolgens kan gewezen worden op de volgende incoherenties tussen uw verklaringen en de beschikbare informatie, hetgeen de nodige kanttekeningen plaatst bij uw verklaringen.*
 - *U heeft het weliswaar over maatregelen die Pakistan nam aan de grens met Afghanistan, zoals het bouwen van een poort in 2016 en het plaatsen van netten/prikkeldraad, of nog restricties met betrekking tot de procedure zoals het uitreiken van visa's (CGVS 1, p. 10; CGVS 2, p. 7). U beweerde dat aan uw kant, of de Afghaanse kant, een visum vereist was, terwijl de Pakistaanse kant louter een paspoort of taskara vroeg. Op basis van de beschikbare informatie blijkt echter dat een visa vereist was in beide richtingen aan de Torkham grenspost. Daar waar u vervolgens beweerde dat dezelfde restricties werden toegepast in Torkham als in Spin Boldak (CGVS, p. 7 – 8), blijkt vervolgens uit de beschikbare informatie dat in Spin Boldak een Afghaanse identiteitskaart volstond. Gelet op uw taken aan de grenspost, namelijk mensen fouilleren en hun paspoort en bagage controleren (CGVS 1, p. 16), kan van u verwacht worden dat u hiervan op de hoogte zou zijn.*
 - *Betreffende het aantal personen dat de Torkham grensovergang per dag passeerden, stelt u dat het gaat om meer dan 100.000 mensen (CGVS 1, p. 12), u heeft het over 200.000 à 300.000 mensen die pendelen per dag (CGVS 2, p. 3). Echter, het getal dat u noemt is het tienvoudige van wat uit bronnen blijkt: het gaat om zo'n 20.000 personen per dag.*
 - *Voorts is het niet aannemelijk dat u enkele dagen voor de machtsovername zou mogen vertrekken op vakantie (CGVS 1, p. 6). Uw verklaringen hieromtrent zijn geheel niet overtuigend.*
 - *Dat de Torkham grenspost u verlof zou hebben gegeven enkele dagen voor de machtsovername, en aldus in dergelijke prangende situatie is weinig waarschijnlijk.*
 - *Hiermee geconfronteerd stelt u dat de hele val van het land gebeurde op drie dagen, van 12/08/2021 tot 15/08/2021, wat volgens de beschikbare informatie niet klopt, daar reeds vroeger bepaalde districten en delen van het land zijn gevallen.*
 - *Uw opleidingscertificaten, uw ontslagboekje en de foto's bij de grenspolitie getuigen van een tewerkstelling aldaar, maar geven geen zicht op de periode tot wanneer u er tewerkgesteld bleef. De opleidingscertificaten dateren immers van 2011 of 2013 maar zeggen niets over een recente tewerkstelling. Verder legt u nog een foto neer van uw Facebookpagina, daterend van 21 februari 2017, doch dit toont niet aan dat u op dat moment nog werkzaam was voor de Afghaanse grenspolitie. Evenmin zegt dit iets over uw tewerkstelling tot aan de machtsovername.*
- Wat betreft uw verklaringen dat u tweemaal een dreigetelefoon ontvangen heeft, naar aanleiding van het ontdekken van wapens van talibanstrijders aan de grensovergang, kan worden aangestipt dat hier geen gegronde vrees uit worden geput.*
- *U stelt dat de taliban u tweemaal opbelden in 2015 (CGVS 2, p. 2). Uit niets blijkt waarom de taliban u persoonlijk zouden viseren. Immers, hoewel u de taliban met wapens tegenhield, waren het vervolgens een andere dienst of personen die instonden voor hun arrestatie (CGVS 1, p. 17).*
 - *Uit niets in uw relaas over het incident in de herfst van 2017 blijkt dat het een aanval betrof die u specifiek als persoon viseerde ten gevolge uw rol bij het ontdekken van de wapens van de talibanstrijders (CGVS 2, p. 2).*
 - *Dat u geen gegronde vrees koesterde ten aanzien van de taliban ten gevolge van de wapens die u ontdekte van de talibanstrijders, blijkt uit het feit dat u in 2018 Afghanistan verliet om de umra te doen – zoals uw posts op sociale media er ook van getuigen – maar vervolgens naar Afghanistan terugkeerde en er nog jaren verbleef (CGVS 2, p. 15-16). Dat u vrijwillig terugkeerde naar Afghanistan is een houding die niet overeenstemt met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging.*
- Uw advocaat oppert in haar slotopmerkingen bij het tweede persoonlijk onderhoud dat de foto die u neerlegt van uzelf met de toenmalige minister van binnenlandse zaken op Facebook verscheen en uw banden met de voormalige overheid in de verf zet (CGVS 2, p. 17). Ook dit motief kan niet overtuigen. - U heeft zelf dit argument niet eerder aangehaald.*
- *U geeft aan dat er geen link was met uw verzoek om internationale bescherming (CGVS 2, p. 14). U werpt naderhand op dat u het zich pas na de inbreng van uw advocaat gerealiseerd heeft (CGVS 2, p. 19). Dit ondergraaft geheel de zwaarwichtigheid van een eventuele vrees aangaande deze foto. Dit wordt versterkt door uw verklaringen dat u niet in werkverband naar de huldiging ging (CGVS 2, p. 14), zoals ook*

de foto aan toont waar u in gewone kledij te zien bent. Op deze foto is er dan ook geenszins een link met uw job terug te vinden.

- De foto werd in 2014 gepost, u geeft toe nooit problemen te hebben ondervonden omwille van de foto (CGVS2, p. 18). Evenmin kan u enige informatie geven. U stelt dat iemand die er was deze foto heeft gepost, maar kent de naam van deze persoon niet, noch wat zijn affiliatie was met de minister van binnenlandse zaken, noch waarom deze foto werd gepost (CGVS 2, p. 18). Dat de taliban aldus deze foto onder ogen is gekomen, is een blote bewering die u geenszins kan hardmaken.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen.

- Uw taskara en uw rijbewijs zeggen hoogstens iets over uw identiteit of nationaliteit. In de kantlijn kan nog worden opgemerkt dat uw rijbewijs enkele spellingsfouten bevat op de laatste bladzijde.

o Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 13 september 2024 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid te herstellen.

- Wat betreft uw paspoort kan nog gewezen worden op uw tegenstrijdige verklaringen, waardoor het vermoeden ontstaat dat u dit stuk moedwillig tracht achter te houden.

o Zo geeft u pas tijdens het tweede persoonlijk onderhoud aan een paspoort te hebben gehad om de umra (kleine bedevaart) te doen in 2018. Het paspoort werd u echter onderweg naar België ontnomen door de politie (CGVS 2, p. 15). Dat is opmerkelijk, aangezien u bij de DVZ verklaarde nooit een paspoort te hebben gehad (DVZ Verklaring, punt 25).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-05/2024_CG_AFG_Final.pdf) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4

november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsvername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsvername het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjjiitische Hazara's. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjjiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

In de maanden voorafgaand aan de machtsvername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsvername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.

De machtsvername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsvername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal

conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. Het aandeel Afghanen met een acute voedselonzekerheid daalde in 2023 van 40 naar 29%. UNOCHA geeft aan dat in 2024 bijna 24 miljoen

Afghanen humanitaire hulp nodig hebben. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van

'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021 en kende 2023 een stagnatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Bovendien moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf)

[PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf), EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan en ook in 2024 bleef het aantal gedwongen repatriëringen zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatriëerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te

worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land. Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen

of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In twee middelen voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 20 juli 1951 en van het zorgvuldigheidsbeginnel. Uit haar uiteenzetting blijkt tevens dat zij de schending van de motiveringsplicht aanvoert.

3.2. Stukken

De verzoekende partij heeft bij het verzoekschrift geen stavingsstukken gevoegd.

De verwerende partij maakt op 30 oktober 2025 een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Afghanistan Security Situation*, augustus 2022;
- EASO, *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Afghanistan – Country Focus*, december 2023;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022;
- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- COI, *Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023;
- EUAA, *COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024;
- EUAA, *Afghanistan – Country Focus*, november 2024;
- SEM, *Focus Afghanistan – Return from abroad*, februari 2025.

De verzoekende partij maakt op 20 november 2025 een aanvullende nota met blijkens de inventaris volgende stukken over:

“1.Loonfiches

2.Foto’s verzoeker in functie van grenswacht

3.Opleidingscertificaten

4.Bewijzen vervolging in Afghanistan”

Ter terechtzitting legt zij nogmaals voornoemde aanvullende nota neer.

3.3. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk

gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

3.4.1. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte *'beoordeling van feiten en omstandigheden'* in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."*

3.4.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient

daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

Verwijzingen naar een arrest van de Raad zijn voorts niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

3.5. Voorafgaande opmerkingen

3.5.1. De Raad wijst erop dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd waarbij dit besluit omstandig wordt toegelicht in de bestreden beslissing.

Verzoekende partij kan geenszins gevolgd worden als zou de bestreden beslissing standaard gemotiveerd zijn. Bovendien wijst de Raad erop dat, zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, zoals gesteld door de verzoekende partij doch *quod non*, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.5.2. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst in deze op de inhoud van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat indien verzoekers om internationale bescherming blijf geven van bijzondere procedurele noden, in de zin dat zij als gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd (*Parl.St.*, Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), zij passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt overwogen:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekende partij laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig ongemoeid zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

3.5.3. Landeninformatie

De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal bij aanvullende nota van 30 oktober 2025 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd heeft en heeft aangevuld. Voorts is de Raad er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, lid 3 van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: *“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”* Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, over te gaan tot een volledig en *ex nunc* onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden.

De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoekende partij voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Het verzoek van verzoekende partij wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in haar land van herkomst, alsook met de individuele elementen die zij zelf aanbrengt.

De Raad oordeelt aldus dat, anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren.

3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.6.1. Verzoekende partij houdt in eerste instantie voor dat verwerende partij onterecht besloot dat zij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert.”

3.6.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekende partij geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.6.3. Anders dan wat verzoekende partij in het verzoekschrift voorhoudt waar zij stelt dat het niet meer dan logisch is dat zij zich niet meer kan herinneren wanneer precies en voor hoelang de grens gesloten was in al die tijd kan van haar, die verklaarde in het kader van haar tewerkstelling bij de Afghaanse grenspolitie tot aan de machtsovername op de Torkham grenspost te hebben gewerkt, wel degelijk redelijkerwijze verwacht worden dat zij markante gebeurtenissen zoals de sluitingen van de Torkham grenspost in de periode 2016-2021 op correcte wijze kan duiden, *quod non* gelet op de pertinente motieven in de bestreden beslissing die steun vinden in het administratief dossier: “*Uw relaas aangaande de veiligheidsomstandigheden op de Torkham grenspost in de periode 2016-2021 mist aan coherentie. Dit noopt ertoe uw beweringen omtrent uw recente tewerkstelling niet zonder meer te geloven, aangezien kan verwacht worden dat u hierover sluitende en correcte verklaringen aflegt.*

- *Gepolst naar sluitingen van de grenspost beweert u dat er geen sluitingen waren in de periode tussen 2016 en uw vertrek (CGVS 2, p. 4). Op basis van de beschikbare informatie blijkt dit echter niet te kloppen, de Torkham grenspost sloot tussen 2016 en 2021 meermaals. Zo bijvoorbeeld in 2020.*
- *Pas wanneer u geconfronteerd wordt met deze sluiting in 2020 haalt u een schietpartij aan, maar u beweert dat er geen andere sluitingen waren (CGVS 2, p. 5).*
- *Vervolgens vult u aan, er was een protest in 2019 of 2020 (CGVS 2, p. 5).*
- *U verklaart dat de reden van voornoemd protest een kwestie rond de import van illegale dingen in Pakistan is (CGVS 2, p. 5). Later voegt u toe dat in juli - september 2020 op de dag van het protest een zelfmoordaanslag plaatsvond in Dakha - u denkt dat hij gepleegd werd door Daesh (CGVS 2, p. 8-9). Maar eigenlijk ging het protest in juli 2020 om een piek in diefstallen en een groeiend gevoel van onveiligheid bij de transporteurs sinds de lokale politie zich van de grens had teruggetrokken in juni 2020.*
- *Andermaal gevraagd of er buiten de twee net opgenoemde momenten nog keren waren dat de grenspost sloot, haalt u aan dat het soms gebeurde voor belangrijke politici, maar noemt u geen verdere voorbeelden (CGVS 2, p. 5). Nochtans sloot Pakistan de grenspost ook in februari 2017, gedurende 32 dagen, ten gevolge van een zelfmoordaanslag in Pakistan (Sehwan suicide bombing). Dit zorgde voor chaos aan de grensovergang, waar lange rijen vrachtwagens stonden. Geconfronteerd met deze sluiting, oppert u dat u misschien net vijf dagen op vakantie was en u het daarom niet weet (CGVS 2, p. 5). Het is in alle redelijkheid niet aannemelijk dat u er geen enkele weet van zou hebben dat uw grenspost 32 dagen lang gesloten werd omdat u vijf dagen naar huis was.*
- *Verder valt op dat u zelf geen sluitingen aanhaalde van de grenspost tijdens de covid-pandemie. Hiermee geconfronteerd, reageert u dat de poort nooit permanent of officieel sloot, hooguit voor enkele uren (CGVS 2, p. 6). Dit is echter niet het geval, de Torkham grenspost sloot omwille van de covid-pandemie immers meerdere keren, zo sloot de grens in maart 2020 en heropende voor vier dagen in april 2020, alsook in de periode van juni tot augustus 2020 was de grens slechts op bepaalde momenten geopend. Ook in mei 2021 sloot Pakistan de grensovergang voor Afghaanse voetgangers. De grens sloot andermaal bij een volgend covid-piek in juli 2021. Dat u deze ingrijpende sluitingen niet meldt, is zeer opvallend. Bovendien volgens u werden alle burgers met een coronatest gelijk behandeld aan de grenspost tijdens corona (CGVS 2, p. 6), wat evenmin klopt, aangezien uit informatie blijkt dat er aangepaste protocollen bestonden voor onder meer Afghaanse studenten die in Pakistan studeerden.”*

Dat zij omwille van haar verlof niet altijd op de hoogte was van sluitingen is, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, geenszins ernstig in het licht van de vaststelling dat een sluiting van iemands werkplaats gedurende 32 dagen bezwaarlijk geacht kan worden onopgemerkt voorbij te gaan aan een werknemer, zelfs als die op verlof is. Haar *post factum* verklaring verder dat zij de sluiting tijdens de coronaperiode niet heeft vermeld omdat in die periode de hele wereld op slot ging vindt hoegenaamd geen steun in het administratief dossier waar zij integendeel – na confrontatie met het feit dat zij geen sluitingen van de grenspost aanhaalde tijdens de covid-pandemie – verklaarde dat de poort nooit permanent of officieel sloot, hooguit voor enkele

uren (CGVS, NPO, 28 oktober 2024, p. 6), hetgeen volledig in strijd is met de objectieve landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier en waaruit blijkt dat er in de covid-periode wel degelijk ingrijpende sluitingen plaatsvonden. Verzoekende partij die verder blijkens haar verklaringen verantwoordelijk was voor het controleren en fouilleren van mensen aan de grenspost (CGVS, NPO, 19 september 2024, p. 16) is voorts geenszins ernstig waar zij thans in haar verzoekschrift haar onwetendheid omtrent de aangepaste protocollen tijdens de coronaperiode tracht te verschonen met de stelling dat zij *“vergeten (was) dat er aangepaste protocollen bestonden voor Afghanen die in Pakistan studeerden”* en dat *“Het aantal Afghaanse studenten *in Pakistan (...) bovendien zeer beperkt (was) zodat (zij) er in de coronaperiode amper tegengekomen is”* en dit haar vergetelheid verklaart. Verzoekende partij verwijst voorts nog naar het tijdsverloop om haar onwetendheid te verklaren, maar de Raad benadrukt dat haar tewerkstelling op de grenspost hét kernelement betreft van haar vluchtrelaas en dat – zo verzoekende partij in de periode 2016 tot aan de machtsovername in 2021 werkelijk aldaar tewerkgesteld was – van haar verwacht mag worden dat zij essentiële zaken inzake deze tewerkstelling coherent en doorleefd kan duiden. Verder wijst de Raad erop dat, waar verzoekende partij betoogt dat zij wel wat informatie gegeven heeft over de Torkham grensovergang, de commissaris-generaal niet twijfelt aan het gegeven dat verzoekende partij wel ooit tewerkgesteld is geweest bij de grenspolitie, maar er terecht op wijst dat verzoekende partij – gelet op de pertinente vaststellingen met betrekking tot haar verklaringen en documenten – niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij in de periode van 2016 tot aan de machtsovername tewerkgesteld was bij de grenspolitie. Anders dan wat verzoekende partij verder nog voorhoudt, betreffen de vaststellingen van de commissaris-generaal geenszins details die niet vermogen haar vluchtrelaas ongeloofwaardig te bevinden, maar wel degelijk elementaire en essentiële elementen die verzoekende partij geacht mag worden op correcte wijze te kunnen meedelen zo zij werkelijk in de periode 2016 tot aan de machtsovername tewerkgesteld was bij de grenspolitie aan de Torkham grenspost.

Daarenboven zijn haar verklaringen ook incoherent met de beschikbare informatie zoals de commissaris-generaal verder op goede gronden motiveert:

“- Vervolgens kan gewezen worden op de volgende incoherenties tussen uw verklaringen en de beschikbare informatie, hetgeen de nodige kanttekeningen plaatst bij uw verklaringen.

- U heeft het weliswaar over maatregelen die Pakistan nam aan de grens met Afghanistan, zoals het bouwen van een poort in 2016 en het plaatsen van netten/prikkeldraad, of nog restricties met betrekking tot de procedure zoals het uitreken van visa's (CGVS 1, p. 10; CGVS 2, p. 7). U beweerde dat aan uw kant, of de Afghaanse kant, een visum vereist was, terwijl de Pakistaanse kant louter een paspoort of taskara vroeg. Op basis van de beschikbare informatie blijkt echter dat een visa vereist was in beide richtingen aan de Torkham grenspost. Daar waar u vervolgens beweerde dat dezelfde restricties werden toegepast in Torkham als in Spin Boldak (CGVS, p. 7 – 8), blijkt vervolgens uit de beschikbare informatie dat in Spin Boldak een Afghaanse identiteitskaart volstond. Gelet op uw taken aan de grenspost, namelijk mensen fouilleren en hun paspoort en bagage controleren (CGVS 1, p. 16), kan van u verwacht worden dat u hiervan op de hoogte zou zijn.*
- Betreffende het aantal personen dat de Torkham grensovergang per dag passeerden, stelt u dat het gaat om meer dan 100.000 mensen (CGVS 1, p. 12), u heeft het over 200.000 à 300.000 mensen die pendelen per dag (CGVS 2, p. 3). Echter, het getal dat u noemt is het tienvoudige van wat uit bronnen blijkt: het gaat om zo'n 20.000 personen per dag.”*

Verzoekende partij kan bezwaarlijk volstaan met haar *post factum* betoog dat zij zich *“vergist heeft”* en Pakistan inderdaad ook een visum vroeg om haar met de beschikbare informatie incoherente verklaringen in een ander daglicht te plaatsen. Uit haar verklaringen blijkt immers onomstotelijk dat zij stellig verklaarde dat de Pakistaanse kant slechts een paspoort en taskara vroeg (CGVS, NPO, 28 oktober 2024, p. 8). Nu uit dit antwoord blijkt dat verzoekende partij zelf aangaf op de hoogte te zijn van de grensformaliteiten aan Pakistaanse zijde, kan zij thans evenmin bezwaarlijk voorhouden dat zij *“enkel verantwoordelijk (was) voor de controle aan de Afghaanse kant, zodat (haar) niet kan verweten worden niet meer volledig op de hoogte te zijn van de grensformaliteiten van het buurland.”* Zo immers verzoekende partij hiervan niet op de hoogte was, dan kan van haar verwacht worden dat zij dit ook zo aangeeft tijdens haar gehoren, *quod non*. Hetzelfde geldt voor waar zij haar incoherente verklaringen over de restricties in Spin Boldak, waar zij stellig verklaarde dat dezelfde restricties in Spin Boldak werden toegepast als in Torkham (CGVS, NPO, 28 oktober 2024, p. 7-8), evenzeer tracht te verklaren door het feit dat zij slechts werkzaam was aan de Torkham grensovergang.

Verzoekende partij, die verklaarde haar aanvraag voor toetreding tot de grenspolitie schriftelijk te hebben gedaan, een rekruteringsproces te hebben doorlopen en ook opleiding te hebben gevolgd in kader van haar tewerkstelling (CGVS, NPO, 19 september 2024, p. 7-9) is voorts geenszins ernstig waar zij haar extreme overschatting van de grenspassages tracht te verschonen met de stelling dat zij *“weinig geletterd (is)”* en *“getallen boven de 1000 (voor haar) dan ook een abstract iets (zijn)”*. Zelfs zo verzoekende partij niet op de hoogte is van het juiste aantal grenspassages, dan nog mag van haar redelijkerwijze verwacht worden dat zij

een met de werkelijkheid overeenstemmende schatting kan geven hetgeen, blijkens haar verklaringen, overduidelijk niet het geval is.

Verzoekende partij laat verder de evenzeer pertinente motivering: “- Voorts is het niet aannemelijk dat u enkele dagen voor de machtsovername zou mogen vertrekken op vakantie (CGVS 1, p. 6). Uw verklaringen hieromtrent zijn geheel niet overtuigend.

- *Dat de Torkham grenspost u verlof zou hebben gegeven enkele dagen voor de machtsovername, en aldus in dergelijke prangende situatie is weinig waarschijnlijk.*
 - *Hiermee geconfronteerd stelt u dat de hele val van het land gebeurde op drie dagen, van 12/08/2021 tot 15/08/2021, wat volgens de beschikbare informatie niet klopt, daar reeds vroeger bepaalde districten en delen van het land zijn gevallen.”*
- geheel ongemoeid.

Met haar verwijzing naar de stukken die zij heeft voorgelegd om haar tewerkstelling te bewijzen en het opnieuw via aanvullende nota voorleggen van verschillende van deze stukken alsook andere stukken (allemaal kopieën trouwens waarvan de authenticiteit niet blijkt) waarvan zij louter stelt dat dit bewijzen betreft van haar vervolging in Afghanistan, doet verzoekende partij verder niks af aan de pertinente motieven in de bestreden beslissing dat deze stukken wel een bewijs vormen van het feit dat zij ooit tewerkgesteld is geweest bij de grenspolitie, maar “geen zicht op de periode tot wanneer u er tewerkgesteld bleef. De opleidingscertificaten dateren immers van 2011 of 2013 maar zeggen niets over een recente tewerkstelling. Verder legt u nog een foto neer van uw Facebookpagina, daterend van 21 februari 2017, doch dit toont niet aan dat u op dat moment nog werkzaam was voor de Afghaanse grenspolitie. Evenmin zegt dit iets over uw tewerkstelling tot aan de machtsovername.” alsook: “Uw advocaat oppert in haar slotopmerkingen bij het tweede persoonlijk onderhoud dat de foto die u neerlegt van uzelf met de toenmalige minister van binnenlandse zaken op Facebook verscheen en uw banden met de voormalige overheid in de verf zet (CGVS 2, p. 17). Ook dit motief kan niet overtuigen. - U heeft zelf dit argument niet eerder aangehaald.

- U geeft aan dat er geen link was met uw verzoek om internationale bescherming (CGVS 2, p. 14). U werpt naderhand op dat u het zich pas na de inbreng van uw advocaat gerealiseerd heeft (CGVS 2, p. 19). Dit ondergraaft geheel de zwaarwichtigheid van een eventuele vrees aangaande deze foto. Dit wordt versterkt door uw verklaringen dat u niet in werkverband naar de huldiging ging (CGVS 2, p. 14), zoals ook de foto aantoont waar u in gewone kledij te zien bent. Op deze foto is er dan ook geenszins een link met uw job terug te vinden.

- De foto werd in 2014 gepost, u geeft toe nooit problemen te hebben ondervonden omwille van de foto (CGVS2, p. 18). Evenmin kan u enige informatie geven. U stelt dat iemand die er was deze foto heeft gepost, maar kent de naam van deze persoon niet, noch wat zijn affiliatie was met de minister van binnenlandse zaken, noch waarom deze foto werd gepost (CGVS 2, p. 18). Dat de taliban aldus deze foto onder ogen is gekomen, is een blote bewering die u geenszins kan hardmaken.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen.

- Uw taskara en uw rijbewijs zeggen hoogstens iets over uw identiteit of nationaliteit. In de kantlijn kan nog worden opgemerkt dat uw rijbewijs enkele spellingsfouten bevat op de laatste bladzijde.

o Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 13 september 2024 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

- Wat betreft uw paspoort kan nog gewezen worden op uw tegenstrijdige verklaringen, waardoor het vermoeden ontstaat dat u dit stuk moedwillig tracht achter te houden.

o Zo geeft u pas tijdens het tweede persoonlijk onderhoud aan een paspoort te hebben gehad om de umra (kleine bedevaart) te doen in 2018. Het paspoort werd u echter onderweg naar België ontnomen door de politie (CGVS 2, p. 15). Dat is opmerkelijk, aangezien u bij de DVZ verklaarde nooit een paspoort te hebben gehad (DVZ Verklaring, punt 25).”

Met haar betoog waarin zij de voorgelegde stukken benadrukt doet verzoekende partij geen afbreuk aan voorgaande pertinente vaststellingen. Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt blijkt op lezing van de motieven ook niet dat de commissaris-generaal de voorgelegde stukken, laat staan alle stukken, zonder meer als vals bestempeld, maar deze stukken op hun merites heeft beoordeeld rekening houdende met de verklaringen van verzoekende partij en de objectieve landeninformatie. De Raad herinnert er verder aan dat de commissaris-generaal niet dient aan te tonen dat de voorgelegde stukken vals of niet-authentiek zijn, maar het volstaat dat hij duidelijk aangeeft waarom deze stukken naar zijn oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde hebben om het vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden, *quod in casu*. (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c); RvS 27 oktober 2022, nr. 15.076 (c)).

Hetzelfde geldt voor de via aanvullende nota nog niet eerder voorgelegde stukken. De Raad benadrukt dat dit allemaal kopieën betreffen dewelke gemakkelijk manipuleerbaar zijn en mede gelet op de hoge fraudegevoeligheid van Afghaanse documenten deze stukken – gelet op de ongeloofwaardige verklaringen van verzoekende partij – geenszins vermogen alsnog haar relaas geloofwaardig te doen bevinden. Door in de aanvullende nota nogmaals te benadrukken dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft en zij erop wijst dat *“(d)it jaar tegen (haar) een arrestatiebevel uitgevaardigd (werd) door het Directoraat van de Militaire Rechtbank van eerste aanleg van de Kaboel Zone”* herhaalt de Raad dat voor zover verzoekende partij doelt op de stukken waaruit moet blijken dat zij een wapen niet zou ingeleverd hebben en er een bevel werd gegeven om haar te arresteren deze stukken allemaal kopieën betreffen en gelet op de hoge fraudegevoeligheid van Afghaanse documenten deze stukken niet vermogen de gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken, nu haar vluchtrelaas niet aannemelijk is. Dit alles nog des te meer nu in deze stukken gesteld wordt dat verzoekende partij *militair* soldaat was en zij op verschillende plaatsen tijdens de voormalige regering werkte, terwijl verzoekende partij stellig verklaarde enkel gewerkt te hebben bij de Afghaanse grenspolitie en zij maar op één plaats tewerkgesteld was, met name aan de Thorkam grensovergang (CGVS, NPO, 18 september 2024, p. 6 en 12).

3.6.4. Verzoekende partij betoogt voorts wel dat het er weinig toe doet wanneer zij precies voor de overheid werkte aangezien het loutere feit voor de overheid gewerkt te hebben al voldoende is voor de taliban om haar te vervolgen, maar zij overtuigt niet. Immers blijkt uit de door de partijen ter beschikking gestelde objectieve landeninformatie (EUAA, *Afghanistan. Targeting of Individuals*, augustus 2022, blz. 74-76, EUAA *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, EUAA *Afghanistan - Country Focus*, november 2024, blz. 94) dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin alle medewerkers van de voormalige overheid te maken krijgen met vervolging. Gelet op de pertinente motieven in de bestreden beslissing: *“Wat betreft uw verklaringen dat u tweemaal een dreigtelefoon ontvangen heeft, naar aanleiding van het ontdekken van wapens van talibanstrijders aan de grensovergang, kan worden aangestipt dat hier geen gegronde vrees uit worden geput.*

-U stelt dat de taliban u tweemaal opbelden in 2015 (CGVS 2, p. 2). Uit niets blijkt waarom de taliban u persoonlijk zouden viseren. Immers, hoewel u de taliban met wapens tegenhield, waren het vervolgens een andere dienst of personen die instonden voor hun arrestatie (CGVS 1, p. 17).

-Uit niets in uw relaas over het incident in de herfst van 2017 blijkt dat het een aanval betrof die u specifiek als persoon viseerde ten gevolge uw rol bij het ontdekken van de wapens van de talibanstrijders (CGVS 2, p. 2).

-Dat u geen gegronde vrees koesterde ten aanzien van de taliban ten gevolge van de wapens die u ontdekte van de talibanstrijders, blijkt uit het feit dat u in 2018 Afghanistan verliet om de umra te doen – zoals uw posts op sociale media er ook van getuigen – maar vervolgens naar Afghanistan terugkeerde en er nog jaren verbleef (CGVS 2, p. 15-16). Dat u vrijwillig terugkeerde naar Afghanistan is een houding die niet overeenstemt met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging.

Uw advocaat oppert in haar slotopmerkingen bij het tweede persoonlijk onderhoud dat de foto die u neerlegt van uzelf met de toenmalige minister van binnenlandse zaken op Facebook verscheen en uw banden met de voormalige overheid in de verf zet (CGVS 2, p. 17). Ook dit motief kan niet overtuigen. - U heeft zelf dit argument niet eerder aangehaald.

-U geeft aan dat er geen link was met uw verzoek om internationale bescherming (CGVS 2, p. 14). U werpt naderhand op dat u het zich pas na de inbreng van uw advocaat gerealiseerd heeft (CGVS 2, p. 19). Dit ondergraaft geheel de zwaarwichtigheid van een eventuele vrees aangaande deze foto. Dit wordt versterkt door uw verklaringen dat u niet in werkverband naar de huldiging ging (CGVS 2, p. 14), zoals ook de foto aantoont waar u in gewone kledij te zien bent. Op deze foto is er dan ook geenszins een link met uw job terug te vinden.

-De foto werd in 2014 gepost, u geeft toe nooit problemen te hebben ondervonden omwille van de foto (CGVS2, p. 18). Evenmin kan u enige informatie geven. U stelt dat iemand die er was deze foto heeft gepost, maar kent de naam van deze persoon niet, noch wat zijn affiliatie was met de minister van binnenlandse zaken, noch waarom deze foto werd gepost (CGVS 2, p. 18). Dat de taliban aldus deze foto onder ogen is gekomen, is een blote bewering die u geenszins kan hardmaken.” maakt verzoekende partij een vervolging door de taliban louter omwille van haar vroegere tewerkstelling niet aannemelijk. Waar verzoekende partij kritiek uit op het motief dat zijzelf de foto van haarzelf met de toenmalige minister van binnenlandse zaken niet linkte aan haar asielmotieven, wijst de Raad er evenwel op dat blijkens lezing van het tweede gehoorverslag verzoekende partij uitdrukkelijk gevraagd werd waarom zij bij het vorig gehoor een kopie van deze foto neerlegde en of dit iets te maken heeft met haar asielmotieven. Verzoekende partij repliceerde: *“Nee het heeft geen link voor mijn verzoek om internationale bescherming als ik moest foto’s geven om te printen, deze foto was er ook per ongeluk, maar ik heb het nu niet bij me”* (CGVS, NPO, 28 oktober 2024, p. 14). Bijgevolg is het – gelet op dit antwoord – terecht dat de commissaris-generaal erop wijst dat verzoekende partij – door pas nadien door tussenkomst van haar advocaat voor te houden dat zij omwille hiervan wel degelijk een vrees heeft (CGVS, NPO, 28 oktober 2024, pp. 17-19) – de zwaarwichtigheid van de aangehaalde vrees omwille van deze foto ondermijnt. Bovendien heeft de commissaris-generaal de

aangehaalde vrees niet alleen ongegrond bevonden omwille van voormelde vaststelling, maar evenzeer omwille van de pertinente vaststelling dat verzoekende partij verklaarde dat zij niet in werkverband naar de huldiging ging (CGVS, NPO, 28 oktober 2024, p. 14) en zij op de foto ook in gewone kledij afgebeeld staat zodat de link met haar werk niet kan gemaakt worden, zij – ondanks het feit dat deze foto al gepost werd in 2014 – nooit problemen heeft ondervonden omwille van deze foto en zij evenmin haar blote bewering dat de taliban deze foto heeft gezien kan hardmaken (CGVS, NPO, 28 oktober 2024, p. 18). Algehele lezing van deze motieven doet terecht besluiten dat verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging omwille van deze foto niet aannemelijk maakt. Door de subjectieve overtuiging toegedaan te zijn dat deze foto die geplaatst werd op *facebook* wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging door de taliban aantoont aangezien de taliban nu aan de macht is en de taliban problemen heeft met voormalige overheidsfunctionarissen, slaagt zij er geenszins in de motieven zoals voormeld, mede in het licht van de objectieve landeninformatie waaruit geen algemene vervolging van voormalige overheidsfunctionarissen blijkt, in een ander daglicht te plaatsen.

Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat haar het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

Gelet op de terecht en pertinente bevindingen in de bestreden beslissing, die verzoekende partij op geen enkele wijze ontkracht, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden vluchtrelaas. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk Afghanistan te hebben verlaten of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.6.5. Daarnaast voert verzoekende partij in het verzoekschrift nog aan dat zij als Afghaanse terugkeerder zal worden geconfronteerd met een risico op vervolging, stellende dat zij als *'ongelovige'* zal worden beschouwd door de taliban. Zij wijst er op dat zij zich immers westers kleedt, dat zij geen baard heeft en dat zij een moderne haarsnit heeft. Zij meent dat haar westerse ingesteldheid als gevolg van haar *"toch wel significante lange periode in België"* het haar bijzonder moeilijk zal maken om te aarden in het huidige Afghanistan. Zij stelt nog dat de commissaris-generaal geen zorgvuldig onderzoek heeft gedaan naar haar positie in geval van terugkeer. In haar aanvullende nota hekelt zij het gebrek aan actuele informatie over terugkeerders vanuit het Westen en volhardt zij in haar betoog een risico te lopen omwille van (gepercipieerde) verwestering.

De Raad verwijst naar zijn bespreking *sub* 3.5.3. waaruit blijkt dat heden, en anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren.

De Raad benadrukt verder dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt heden evenwel niet blijkt dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. COI *Focus Afghanistan*, december 2023, blz. 99; EUAA *Afghanistan Country Focus*, november 2024, blz. 44-46; SEM, *Focus Afghanistan – Return from abroad*, februari 2025, blz. 17 ev.). Er blijkt ook niet dat de taliban, bij een controle aan de grens of een checkpoint, eenvoudig zouden kunnen vaststellen dat verzoekende partij, die aangaf het grootste deel van haar leven in Afghanistan te hebben gewoond, ooit in België heeft verbleven. Zelfs indien zij dit zouden kunnen vaststellen, dan nog zijn er geen aanwijzingen dat zij louter hierom zou worden vervolgd of ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, zou lijden. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. De algemene en theoretische opmerkingen en verwijzingen naar landeninformatie in het verzoekschrift en de aanvullende nota doen hierover niet anders denken.

Verzoekende partij hekelt dan wel in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal geen zorgvuldig onderzoek heeft gedaan naar de situatie van terugkeerders maar zij kan niet overtuigen. Zoals immers blijkt heeft de commissaris-generaal de situatie van terugkeerders aan de hand van de beschikbare landeninformatie geanalyseerd, strookt deze analyse ook met hetgeen gesteld in de beschikbare landeninformatie en heeft zij verder op goede gronden vastgesteld dat verzoekende partij geen concrete

elementen heeft aangebracht waaruit zou blijken dat zij in geval van terugkeer dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging noch blijkt uit haar verklaringen en uit de beoordeling ervan dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban of dat zij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt te worden vervolgd door de taliban.

De Raad wijst er verder op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 19 september 2024 en 28 oktober 2024 – dus ruim na de machtsvername door de taliban in augustus 2021 – werd gehoord door het Commissariaat-generaal. Er dient te worden benadrukt dat verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die zij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* is om het gehoor te sturen. Hoewel haar geen specifieke vragen werden gesteld die betrekking hebben op (gepercipieerde) verwestering belette dit verzoekende partij niet om daarover verklaringen af te leggen die zij nuttig achtte. Dit geldt des te meer nu haar uitdrukkelijk gevraagd werd wat zij vreest bij terugkeer naar Afghanistan en of zij nog andere redenen heeft waarom zij terugkeer vreest (CGVS, NPO, 19 september 2024, p. 20). Desondanks zij aldus duidelijk werd bevraagd of zij alles heeft kunnen vertellen en wat zij vreest bij terugkeer, haalde verzoekende partij geenszins aan dat zij bij terugkeer een vrees koesterde omwille van haar verblijf in het Westen.

Daarenboven wijst de Raad er nog op dat verzoekende partij dienaangaande, via een aanvullende nota of ter terechtzitting bijkomende verklaringen kon afleggen. De Raad stelt echter vast dat noch in het verzoekschrift, noch in de aan de Raad overgemaakte aanvullende nota noch in de verklaringen ter terechtzitting enige concrete informatie wordt bijgebracht, die op haar persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt en/of waaruit blijkt dat zij gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit het enkele gegeven dat verzoekende partij in augustus 2021 op vrijwel 35-jarige leeftijd Afghanistan verliet en sinds oktober 2023 in België verblijft kan niet besloten worden dat zij verwesterd is of als zodanig zal worden beschouwd bij een terugkeer naar Afghanistan, laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij hierdoor zou dreigen te worden geviséerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Verzoekende partij blijft in gebreke aan te tonen dat zij daadwerkelijk dermate verwesterd zou zijn dat van haar niet zou mogen worden verwacht dat zij zou terugkeren naar, zich (opnieuw) zou aanpassen aan en zou kunnen aarden binnen de huidige Afgaanse samenleving. Met een loutere verwijzing naar haar verblijf en tewerkstelling in België toont zij geenszins aan dat zij zich bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan niet zou kunnen aanpassen aan en zich niet zou kunnen gedragen naar de regels, normen en waarden die heden gelden binnen de Afgaanse maatschappij. De Raad merkt daarbij op dat verzoekende partij, volgens haar verklaringen, werd geboren en getogen in Afghanistan, dat zij moslim is, dat zij nog verschillende familieleden in haar land van herkomst heeft waarmee zij nog regelmatig contact heeft, waaronder haar broers, zussen, vrouw, kinderen en schoonouders, dat zij Pashtou spreekt, en dat zij op zeer ruime volwassen leeftijd – en dus toen zij reeds was gevormd door de samenleving waarin zij opgroeide – Afghanistan verliet (Verklaring DVZ, 12 oktober 2023, punten 10, 14, 15, 17 en 18 en CGVS, NPO, 19 september 2024, pp. 5, 20) en dus niet zomaar kan worden aangenomen dat wanneer zij zich opnieuw in dat land zou vestigen zij zal opvallen of er automatisch als "*niet-Afgaan of niet-moslim*" zal worden beschouwd. Er blijkt ook geenszins dat zij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat zij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt of dat zij in Afghanistan zal worden gepercipieerd als verwesterd.

Verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat het feit dat zij in België geen traditionele Afgaanse kledij draagt, dat zij heden geen baard heeft en dat haar haarsnit modern is effectief een uitdrukking is van een echte overtuiging die verboden is of afgekeurd wordt in haar land van herkomst. Zij maakt evenmin aannemelijk dat haar kleding- en haarstijl moeten worden beschouwd als fundamentele kenmerken van haar identiteit, waarvan niet zou kunnen worden geëist dat zij deze opgeeft en waardoor zij zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan. Uit de informatie waarover de Raad beschikt blijkt trouwens dat in Afghanistan ook nog westerse kledij wordt gedragen (cf. EUAA *Afghanistan – Country Focus*, december 2023, blz. 101 en EUAA *Afghanistan – Country Focus*, december 2024, blz. 36). Verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd in haar betoog dat zij louter door het dragen van westerse kledij in Afghanistan dreigt op te vallen.

Uit de aan de Raad voorgelegde verslagen blijkt dat vele personen, na de machtsvername door de taliban, naar Afghanistan terugkeren (cf. EUAA *Afghanistan Country Focus*, november 2024, blz. 44; SEM, *Focus Afghanistan – Return from abroad*, februari 2025, blz. 4.) en kan niet worden afgeleid dat Afgaanse onderdanen, met een profiel zoals dat van verzoekende partij, er problemen ondervinden.

Verzoekende partij toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om haar als afwijkend te beschouwen en haar te vervolgen.

Er blijkt niet dat verzoekende partij tot een “*risicogroep*” behoort.

In zoverre verzoekende partij wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoekende partij daartoe in gebreke.

Verder bemerkt de Raad nog dat waar verzoekende partij verwijst naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben.

Gelet op het voorgaande kan *in casu* niet worden aangenomen dat verzoekende partij, die iets meer dan twee jaar in België verblijft, haar vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht en nog over een netwerk beschikt in Afghanistan, dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd).

De beschouwingen van verzoekende partij leiden niet tot de conclusie dat zij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt of dat verwerende partij de bepalingen van dit artikel heeft miskend.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partij stelt in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekende partij geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.7.2. In zoverre verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een gegronde vrees heeft voor vervolging door de taliban en dat evenmin kan worden aangenomen dat zij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoekende partij verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, nog daargelaten dat verzoekende partij in haar land van herkomst nog beschikt over een familiaal netwerk dat haar eventueel zou kunnen ondersteunen bij een eventuele terugkeer, dient verder te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precare

sociaaleconomische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

De Raad herinnert eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke

gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt uit niets dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

De door verzoekende partij aangehaalde algemene informatie is niet van aard afbreuk te doen aan het voorgaande.

Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

3.7.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne

onthemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 en november 2024 nog steeds actueel.

De Raad benadrukt nogmaals dat – anders dan wat verzoekende partij voorhoudt – actueel wel degelijk afdoende informatie voorligt om de nood aan internationale bescherming te kunnen beoordelen. Voor zover als nodig verwijst de Raad naar zijn bespreking *sub* 3.5.3..

Verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangharar. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die deze vaststelling weerleggen. Door algemene informatie te benadrukken die in lijn ligt met hoger gestelde analyse, brengt verzoekende partij geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse.

Verder bemerkt de Raad nog dat waar verzoekende partij verwijst naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie, en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal van 19 september 2024 en 28 oktober 2024 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtou en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

3.9. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend vijftwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER